

I

De man heette Calvin Franz en de helikopter was een Bell 222. Franz had twee gebroken benen, dus moesten ze hem vastgebonden op een brancard aan boord dragen. Niet echt een ingewikkelde manoeuvre. De Bell was een ruime helikopter, tweemotorig, ontworpen voor het vervoer van zakenlieden en politieagenten, met plaats voor zeven personen. De portieren waren zo groot als de schuifdeuren van een flinke bestelwagen en konden ver open. De middelste rij stoelen was verwijderd. Er was ruimte genoeg op de vloer voor Franz.

De motoren van de Bell liepen stationair. Twee mannen droegen de brancard. Ze bukten onder de ronddraaiende wieken en haastten zich, de een achteruit, de ander vooruit. Toen ze bij het open portier kwamen, legde de man die achteruitliep een handgreep op de drempel en dook weg. De andere man stapte naar voren, duwde hard en schoof in één keer de brancard helemaal naar binnen. Franz was bij kennis en leed pijn. Hij schreeuwde het uit en kronkelde een beetje, maar niet erg veel, want de riemen over zijn borst en dijbenen waren strak aangetrokken. De twee mannen klommen na hem naar binnen en namen plaats op de stoelen achter de ontbrekende rij en schoven het portier met een klap dicht.

Toen wachtten ze.

De piloot wachtte.

Een derde man kwam door een grijze deur naar buiten en liep over het beton. Hij bukte diep onder de wieken en hield één hand vlak op zijn borst om zijn stropdas op zijn plaats te houden. Het gebaar deed hem lijken op iemand die iets op zijn kerfstok heeft, maar de vermoorde onschuld speelt. Hij haastte zich om de lange neus van de Bell heen en klom voorin, naast de piloot.

‘Omhoog,’ zei hij en toen keek hij omlaag om zich met zijn veiligheidsgordel te bemoeien.

De piloot joeg het vermogen van de turbines op en het luie *whop-*

whop van de wieken gierde omhoog naar een driftig middelpuntzoekend *whip-whip-whip* en ging toen verloren in het schrille lawaai van de uitlaat. De Bell kwam recht omhoog van de grond, zakte wat weg naar links, draaide iets om zijn as en trok toen zijn wielen in en klom naar duizend voet. Toen dook hij iets voorover en dreunde naar het noorden, hoog en snel. Onder de Bell schoven wegen en onderzoeksinstituten en kleine fabrieken en keurig afgebakende woonwijken weg. Bakstenen muren en metalen plaatwerk gloeiden rood in de avondzon.

De man voorin zei: ‘Je weet waar we heen gaan?’

De piloot knikte en zei niets.

De Bell raasde verder, maakte een flauwe bocht naar het noordoosten, klom nog wat hoger en zette koers naar de nacht. Hij vloog dwars over een snelweg ver beneden, een rivier van witte lichten die naar het westen kropen, en van rode lichten die naar het oosten kropen. Eén minuut noordelijk van de snelweg ging de laatste in cultuur gebrachte grond over in lage heuvels, onvruchtbaar, met wat struikgewas en onbewoond. De heuvels gloeiden oranje op de hellingen in de ondergaande zon en waren dofbruin in de lagere delen en de schaduwen. Toen gingen de lage heuvels over in kleine ronde bergen. De Bell snelde verder, stijgend en dalend, volgde de contouren van het landschap daarbeneden. De man voorin keerde zich om en keek neer op Franz, achter hem op de laadvloer. Hij glimlachte en zei: ‘Nog een minuut of twintig, misschien.’

Franz gaf geen antwoord. Hij had te veel pijn.

De Bell stond in de boeken voor een kruissnelheid van 259 kilometer per uur, dus twintig minuten betekende bijna 87 kilometer, voorbij de bergen en een flink eind de woestijn in. De piloot trok de neus recht en nam wat gas terug. De man voorin drukte zijn voorhoofd tegen het glas en staaarde omlaag de duisternis in.

‘Waar zijn we?’ vroeg hij.

De piloot zei: ‘Waar we de vorige keer ook waren.’

‘Precies?’

‘Min of meer.’

‘Wat is daarbeneden?’

‘Zand.’

‘Hoogte?’

‘Drieduizend voet.’

‘Hoe is de lucht hierboven?’

‘Rustig. Een beetje thermiek, maar geen wind.’

‘Veilig?’

‘Vliegtechnisch wel.’

‘Dan doen we het.’

De piloot nam nog meer gas terug, draaide en bracht de helikopter tot stilstand, een stationair zweven, drieduizend voet boven de woestijn. De man voorin keerde zich opnieuw om en maakte een gebaar naar de twee mannen achterin. Beiden gespten hun veiligheidsgordel los. De een boog voorover, vermeed de voeten van Franz, hield met één hand stevig zijn veiligheidsgordel vast en ontgrendelde het portier. De piloot zat half gedraaid op zijn stoel, keek toe, en kantelde de Bell iets, zodat het portier onder zijn eigen gewicht helemaal open schoof. Toen trok hij de helikopter weer recht en liet hem langzaam rondtollen met de wijzers van de klok mee, zodat de beweging en de luchtdruk het portier openhielden. De tweede man achterin hurkte neer aan het hoofdeinde van de brancard en tilde hem in één keer op tot hij schuin omhoogstond. De eerste man zette zijn voet voor het handvat om te voorkomen dat de brancard zou beginnen te glijden. De tweede man rukte de brancard als een gewichtheffer verder omhoog tot hij bijna loodrecht stond. Franz hing in de riemen. Hij was groot, en zwaar. En vastbesloten. Aan zijn benen had hij niets, maar zijn bovenlichaam was sterk en hij verzette zich uit alle macht. Zijn hoofd sloeg heen en weer.

De eerste man haalde een springmes uit zijn zak en flipte het lemmet uit het heft. Zaagde er de riem om Franz zijn dijbenen mee door. Toen wachtte hij even en sneed toen de riem om Franz zijn borst door. Met één snelle beweging. Op precies datzelfde moment rukte de tweede man de brancard helemaal rechtop. Franz deed onwillekeurig een stap naar voren. Op zijn gebroken rechterbeen. Hij slaakte een kreet, kort, en deed een tweede instinctieve stap. Op zijn gebroken linkerbeen. Zijn armen maaiden in het rond, hij sloeg voorover en kantelde over zijn heupen naar buiten, het lawaaiige duister in, het geraas van de als gekken rondtollende wieken in, de nacht in.

Drieduizend voet boven de woestijn.

Even bleef het stil. Zelfs het lawaai van de motoren leek wat weg te vallen. Toen liet de piloot de Bell de andere kant op ronddraaien, kantelde de machine iets, zodat het portier keurig dichtschoof. De turbi-

nes kwamen weer op toeren, de wicken beten zich vast in de lucht en de neus van de helikopter zakte iets.

De twee mannen klauterden terug in hun stoel.

De man voorin zei: 'Dan gaan we nu maar naar huis.'

2

Zeventien dagen later was Jack Reacher in Portland, Oregon, bijna platzak. In Portland, want hij moest toch ergens zijn en de bus waarmee hij twee dagen daarvoor gekomen was, was hier gestopt. Bijna platzak, omdat hij in een politiekroegje een assistent-officier van justitie had ontmoet die Samantha heette, en die hij twee keer mee uit eten had genomen voordat hij twee keer bij haar was blijven slapen. Nu was ze aan het werk en liep hij weg van haar huis, om negen uur 's ochtends, terug naar het busstation in de binnenstad, zijn haar nog nat van haar douche, verzadigd, ontspannen, met voorlopig onbekende bestemming, met een uiterst dun pakje bankbiljetten in zijn zak.

De terroristische aanslagen van 11 september 2001 waren op twee manieren heel praktisch van invloed geweest op Reachers leven. In de eerste plaats had hij nu naast zijn opvouwbare tandenborstel ook zijn paspoort bij zich. Voor van alles en nog wat had je in dit nieuwe tijdperk een identiteitsbewijs met foto nodig, en dat gold ook voor veel vormen van reizen. Reacher was een zwerver maar geen kluizenaar, rusteloos maar niet iemand die niet spoorde, en hij had zich dus zonder ophef aangepast.

In de tweede plaats had hij zijn manier van bankieren aangepast. Jarenlang nadat hij het leger had verlaten, had hij gewerkt met een systeem waarbij hij zijn bank in Virginia opbelde om telegrafisch geld over te maken naar het kantoor van Western Union in de plaats waar hij toevallig was. Maar de angst voor financiering van terrorisme had vrijwel een eind gemaakt aan telefonisch overboeken van geld. Dus had Reacher nu een pinpas. Die borg hij op in zijn paspoort en hij gebruikte 8197 als pincode. Hij beschouwde zichzelf als iemand met weinig talenten, maar wel met een paar bijzondere vaardigheden, waarvan de meeste fysiek van aard waren en te maken hadden met zijn abnormale lengte en kracht. Maar daarnaast wist hij altijd hoe laat het was zonder op een klok te kijken, en bezat hij de rekenaar-

digheid als van een aankomend idiot savant. Vandaar 8197. Hij vond 97 een mooi getal omdat het het grootste priemgetal van twee cijfers was, en hij vond 81 mooi omdat het uit alle letterlijk oneindige mogelijkheden het enige getal was waarvan de vierkantswortel gelijk was aan de som van de cijfers waaruit het getal was samengesteld. De wortel van 81 was 9, en 8 plus 1 was ook 9. Geen ander niet-triviaal getal in de kosmos vertoonde een dergelijke fraaie symmetrie. Perfect. Zijn talent voor cijfers en zijn aangeboren cynisme jegens financiële instellingen deed hem altijd het saldo controleren als hij geld uit een automaat haalde. Hij vergat nooit rekening te houden met de transactiekosten en aan het begin van ieder nieuw kwartaal telde hij er de schamele rente van de bank bij op. En ondanks al zijn wantrouwen hadden ze hem nog nooit getild. Iedere keer bleek het saldo precies te kloppen met wat hij had verwacht. Hij was nog nooit aangenaam verrast of bitter teleurgesteld.

Tot die ochtend in Portland, toen hij werd verrast, niet teleurgesteld. Omdat zijn saldo meer dan duizend dollar hoger was dan het had moeten zijn.

Precies duizendertig dollar hoger, rekende Reacher uit het hoofd uit. Een vergissing, duidelijk. Van de bank. Een storting op een verkeerde rekening. Een vergissing die weer zou worden rechtgezet. Hij zou dat geld niet houden. Hij was een optimist, maar hij was niet gek. Hij drukte op een andere knop om een bon af te drukken. Een klein velletje papier kwam uit een gleuf. Er stond vaag leesbare, grijze tekst op, een opsomming van de laatste vijf transacties voor zijn rekening. Drie daarvan waren transacties die hij zich nog goed kon herinneren, waarbij hij geld uit een automaat had gehaald. Eén was de meest recente rentebetaling door de bank. De laatste was een overschrijving van één duizend en dertig dollar, drie dagen geleden. Daar stond het dan. De bon was te smal voor aparte kolommen voor debet en credit, daarom stond de overschrijving tussen haakjes om aan te geven dat het om een positief bedrag ging: (1030,00).

Eén duizend en dertig dollar.

1030.

Op zich geen interessant getal, maar Reacher staaarde er enige tijd naar. Geen priemgetal, duidelijk. Geen enkel even getal groter dan 2 kon een priemgetal zijn. De wortel? Iets meer dan 32. Derdemachtswortel? Iets minder dan tien-één-tiende. Factoren? Niet zoveel, maar

in ieder geval 5 en 206 naast de voor de hand liggende 10 en 103, en de nog meer elementaire 2 en 515.

1030 dus.

Eén duizend en dertig.

Een vergissing.

Misschien.

Of misschien wel geen vergissing.

Reacher haalde vijftig dollar uit de automaat, zocht in zijn broekzak naar kleingeld en ging op zoek naar een telefooncel.

Hij vond een telefooncel bij het busstation. Uit het hoofd koos hij het nummer van zijn bank. Tien over halftien in het westen, tien over halfeen in het oosten. Lunchtijd in Virginia, maar er zou vast wel iemand zijn.

En er was iemand. Niet iemand die Reacher ooit eerder had gesproken, maar ze klonk capabel. Misschien iemand met een wat hogere functie die tijdens de middagpauze de honneurs waarnam. Ze noemde haar naam, maar die ontging Reacher. Toen stak ze van wal met een lange, ingestudeerde inleiding die hem het gevoel moest geven dat hij een gewaardeerde klant was. Hij hoorde haar aan en vertelde toen over de storting.

‘Misschien is het geen vergissing,’ zei Reacher.

‘Verwachtte u dat er geld zou worden overgemaakt?’ vroeg ze.

‘Nee.’

‘Wordt er regelmatig geld naar uw rekening overgemaakt door derden?’

‘Nee.’

‘Dan is het waarschijnlijk een vergissing, denkt u ook niet?’

‘Ik wil graag weten wie het geld heeft overgemaakt.’

‘Mag ik vragen waarom?’

‘Dat is niet zo makkelijk uit te leggen.’

‘Maar ik moet wel weten waarom,’ zei de vrouw. ‘Dat heeft te maken met vertrouwelijkheid. Als een fout van de bank openheid van zaken geeft over de ene klant aan een andere klant, kan er sprake zijn van het overtreden van allerlei regels en wetten en ethische gedragscodes.’

‘Het zou een boodschap kunnen zijn,’ zei Reacher.

‘Een boodschap?’

‘Uit het verleden.’

‘Dat begrijp ik niet.’

‘Ik ben vroeger bij de militaire politie geweest,’ zei Reacher. ‘Het radioverkeer bij de militaire politie werkt met codes. Als iemand dringend assistentie nodig heeft van een collega, doet hij een oproep met een tien-dertig-code. Begrijpt u wat ik bedoel?’

‘Niet echt, nee.’

Reacher zei: ‘Wat ik denk is, als ik die persoon die het geld heeft overgemaakt, niet ken, dan is het een vergissing van duizenddertig dollar. Maar als ik die persoon wel ken, dan kan het een oproep om assistentie zijn.’

‘Ik begrijp het nog steeds niet.’

‘Kijk eens naar hoe je het schrijft. Het zou een tien-dertig-code kunnen zijn, in plaats van duizenddertig dollar. Kijk naar het getal op papier.’

‘Maar zou die persoon u niet gewoon hebben opgebeld?’

‘Ik heb geen telefoon.’

‘E-mail dan? Of een telegram. Of misschien zelfs een brief?’

‘Voor al die dingen heb ik geen adres beschikbaar.’

‘Maar hoe nemen wij dan contact met u op?’

‘Dat doet u nooit.’

‘Een overschrijving naar uw bankrekening zou wel een erg vreemde manier van communiceren zijn.’

‘Het zou wel eens de enige manier kunnen zijn.’

‘En moeilijk. Iemand moet eerst uw bankrekening opsporen.’

‘Daar gaat het om,’ zei Reacher. ‘Het moet iemand zijn die slim en handig is. En als iemand die heel slim en handig is, om hulp vraagt, moet de nood wel hoog zijn.’

‘Het is ook nogal duur. Het kost iemand meer dan duizend dollar.’

‘Precies. Het moet iemand zijn die slim en handig en wanhopig is.’

Het bleef stil aan de andere kant. Toen: ‘Kunt u geen lijst maken van mensen die het zouden kunnen zijn en die proberen?’

‘Ik heb met veel slimme mensen samengewerkt. En met veel van hen al heel lang geleden. Het zou me weken kosten die allemaal op te zoeken. Dan kan het al te laat zijn. Bovendien heb ik geen telefoon.’

Opnieuw stilte. Alleen het geratel van een toetsenbord.

Reacher zei: ‘U bent aan het kijken, is het niet?’

De vrouw zei: ‘Ik zou dit niet moeten doen.’

‘Ik weet van niks.’

Het werd stil aan de andere kant. Het geratel van het toetsenbord hield op. Reacher wist dat ze de naam daar voor zich had op het scherm.

‘Zeg het eens,’ zei hij.

‘Ik kan het niet zomaar zeggen. U zult een voorzet moeten doen.’

‘Hoe dan?’

‘Geef me een aanknopingspunt. Dan hoef ik het niet ronduit te zeggen.’

‘Wat voor aanknopingspunt?’

Ze vroeg: ‘Bijvoorbeeld, zou het een man of een vrouw zijn?’

Reacher glimlachte kort. Het antwoord lag in de vraag besloten. Het was een vrouw. Moest wel. Een slimme, handige vrouw met veel verbeeldingskracht en een onorthodoxe manier van denken. Een vrouw die weet had van zijn bijna neurotische neiging om op te tellen en af te trekken.

‘Ik doe een gok,’ zei Reacher. ‘De overschrijving komt uit Chicago.’

‘Ja, van een bankrekening in Chicago.’

‘Neagley,’ zei Reacher.

‘Dat is de naam die er staat,’ zei de vrouw. ‘Frances L. Neagley.’

‘Dan kunt u wat mij betreft vergeten dat we dit gesprek ooit hebben gevoerd,’ zei Reacher. ‘Het was geen fout van de bank.’

3

Reacher had dertien jaar in het leger gediend, al die dertien jaar bij de militaire politie. Gedurende tien van die jaren had hij Frances Neagley gekend en gedurende zeven jaar had hij van tijd tot tijd met haar samengewerkt. Hij was officier geweest, tweede luitenant, daarna luitenant, kapitein, majoor, gedegradeerd tot kapitein en daarna opnieuw gepromoveerd tot majoor. Neagley had steevast elke promotie vanaf sergeant geweigerd. Ze weigerde na te denken over een officiersopleiding. Reacher wist niet precies waarom. Er was heel veel wat hij niet van haar wist, ondanks de tien jaar dat ze elkaar hadden gekend.

Maar er was ook heel veel wat hij wel van haar wist. Ze was slim en handig en grondig. En taai. En op een merkwaardige manier ongeremd. Niet als het om persoonlijke relaties ging. Ze vermeed persoonlijke relaties. Ze was enorm op zichzelf en afkerig van elke vorm van intimiteit, zowel fysiek als emotioneel. Haar ongeremdheid betrof haar werk. Als ze het gevoel had dat iets juist of noodzakelijk was, sloot ze geen enkel compromis. Ze liet zich door niets uit het veld slaan, niet door politiek, niet door praktische problemen of beleefdheid of zelfs maar door wat door burgers de wet wordt genoemd. Op een gegeven moment had Reacher haar geronseld voor een speciale onderzoekseenheid. Twee belangrijke jaren lang was ze daarvan een essentieel onderdeel geweest. De meeste mensen dachten dat de spectaculaire successen die ze zo nu en dan boekten, het werk waren van Reachers leiderschap, maar Reacher zelf was van mening dat het aan haar te danken was. Ze had diepe indruk op hem gemaakt. Soms had hij haar bijna angstaanjagend gevonden.

Als zij dringend om assistentie vroeg, was dat niet omdat ze haar autosleuteltjes kwijt was.

Ze werkte voor een particuliere beveiligingsorganisatie in Chicago. Dat wist hij. Tenminste, dat had ze vier jaar geleden gedaan, toen hij voor het laatst contact met haar had gehad. Ze had het leger verla-

ten een jaar nadat hij was weggegaan, en was zaken gaan doen met iemand die ze kende. Als partner, dacht hij, niet als werknemer.

Hij groef opnieuw in zijn broekzak en haalde er nog een paar kwartjes uit. Belde inlichtingen, interlokaal. Vroeg naar Chicago. Noemde de naam van het bedrijf, zoals hij zich dat kon herinneren. De telefoniste verdween en het nummer werd genoemd door een op een bandje ingesproken stem. Reacher verbrak de verbinding en koos opnieuw. Een receptioniste nam de telefoon aan en Reacher vroeg naar Frances Neagley. Hij werd met een beleefd antwoord in de wacht gezet. Hij kreeg de indruk dat het een groter bedrijf was dan hij had gedacht. Hij had zich één enkele kamer voorgesteld, met een smoezelig raam, misschien twee gehavende bureaus, uitpuilende dossierkasten. Maar de afgemeten stem van de receptioniste, het klikken van de telefooninstallatie en de zachte muziek van de wachtstand deden een omvangrijker geheel vermoeden. Misschien wel twee verdiepingen, koele witte gangen, kunst aan de muren, een eigen telefooncentrale. Er kwam een mannenstem aan de telefoon: ‘Het kantoor van Frances Neagley.’

Reacher vroeg: ‘Is ze er zelf?’

‘Mag ik vragen wie er belt?’

‘Jack Reacher.’

‘Goed, bedankt voor het bellen.’

‘Wie bent u?’

‘Ik ben de assistent van mevrouw Neagley.’

‘Zij heeft een assistent.’

‘Inderdaad.’

‘Is ze zelf aanwezig?’

‘Ze is onderweg naar Los Angeles. In het vliegtuig nu, denk ik.’

‘Heeft ze een boodschap voor mij achtergelaten?’

‘Ze wil u zo snel mogelijk spreken.’

‘In Chicago?’

‘Waarschijnlijk blijft ze wel een paar dagen in Los Angeles. Ik denk dat u het beste daarnaartoe kunt gaan.’

‘Waar gaat dit allemaal om?’

‘Ik weet het niet.’

‘Het heeft niet met haar werk te maken?’

‘Onmogelijk. Dan had ze wel een dossier aangelegd. Het hier besproken. Dan zou ze geen contact hebben gezocht met vreemden.’

‘Ik ben geen vreemde. Ik ken haar al langer dan jij.’

‘Het spijt me. Dat wist ik niet.’

‘Waar heeft ze geboekt in L.A.?’

‘Dat weet ik evenmin.’

‘En hoe moet ik haar dan vinden?’

‘Ze zei dat u haar wel zou vinden.’

Reacher vroeg: ‘Wat is dit, een soort test of zo?’

‘Ze zei: als u haar niet zou kunnen vinden, dan had ze u ook niet nodig.’

‘Gaat alles goed met haar?’

‘Ze maakt zich ergens zorgen over. Maar ze heeft me niet verteld waarover.’

Reacher hield de telefoon bij zijn oor en draaide weg van de muur. Het metalen koord wond zich om zijn borst. Hij wierp een blik op de geparkeerde bussen en het bord met vertrektijden. Hij vroeg: ‘Wie probeert ze nog meer te bereiken?’

De man zei: ‘Ik heb een lijst met namen. U bent de eerste die contact opneemt.’

‘Belt ze je als het vliegtuig is geland?’

‘Waarschijnlijk.’

‘Zeg maar dat ik eraan kom.’